

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

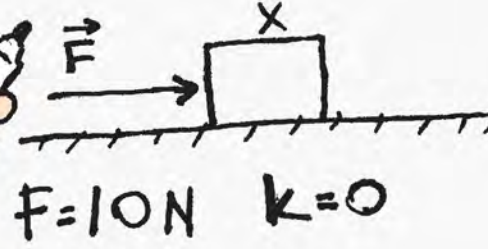
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, "Boğaziçi Üniversitesi bu ülke ve milletin değerlerine yaslanamadığı için uluslararası planda beklendiği yere gelememiştir" dedi.

SÜRTÜNME KATSAYISI SIFIR
OLAN ZEMİNDE CİSMİMİZİ
İTİYORUZ AMA CİSİM
GİTMİYOR...

MİLLİ
DEĞERLERE
YASLANDI
...

YİĞİT ÖZGÜR

KAC YILOLDU? FIRAT BUDACI

Cratos Hotel'de sahneye çıkan Serdar Ortaç, coşkunun tavan yaptığı anlarda hayranlarına aniden, "Maaşlı çalışan olmak isterdim, azıcık aşım ağrısız başım," diye sesleneli **7 yıl**,

Devlet Bahçeli, MHP için "Yavru muhalefet!" diyen Tayyip Erdoğan'a "Cücük!" diye karşılık vererek atışmanın boyutlarını iyice küçülteli **9 yıl**,

Erzincan'da sahnelenen "Üvey Karım" adlı tiyatro oyununda, rol gereği kenardan bağırarak sahneye çıkmak isteyen oyuncu, kendisini 'eylemci' zanneden valinin koruması tarafından kısı kıvrak yakalanalı **9 yıl**,

Rexona, yaptırdığı bir araştırmaya göre, Türkler'in %17'sinin deodorantı kalçalarına, %18'inin kısıklarına ve %46'sının yüzüne sıktığını açıklayalı **10 yıl**,

Reha Muhtar'ın "Bir de senaryom var yazacağım. Onunla da Oscar alacağım. Yöneteceğim de, Allah izin verirse," sözleriyle açıkladığı planlarına Allah izin vermeyeli **11 yıl**,

İbrahim Tatlıses, Dalyan'da düzenlenen "Uluslararası Dalyan Caretta Caretta Kültür ve Turizm Festivali" kapsamında verdiği konserde, "Buradaki kurbağaları herkes biliyor," diyeli **13 yıl**,

Serdar Ortaç, "Ben Adam Olmam" isimli şarkısını İspanyolca'ya çevirip Meksika'da piyasaya sürerek, kendi hakkındaki yargısını Meksikalılara da açıklayalı **22 yıl**,

Özcan Deniz, sonradan ortadan kaldırdığı, "Gece tabuttan çıkarsın/ Dişlerini fırçalarsın /Old spaysını sıkarsın" gibi sözleri olan "Dracula Memo" isimli bir şarkı söyleyeli **25 yıl**,

İbrahim Tatlıses, yönetmenliğini yaptığı "Mavi Mavi" filminde Hülya Avşar'la öpüşme sahnesini 15 kere tekrarlatalı **33 yıl**,

BBC radyoda 18.30 haberlerini sunan spiker, "Bugün hiç haber yok," anonsunu yapalı **84 yıl**,

Marcel Duchamp, Mona Lisa'nın yüzüne bir bıyık ilave ettiği tablosuna L.H.O.O.Q (Elle achaut au cul- Sıcak bir götü var) ismini vereli **99 yıl olmuş**.

her şey olur

SERİ İLANLAR

ARANIYOR

AB ve ABD'yle pazarlık amaçlı kullanılabilecek itibarlı insanlar gözüne alınacaktır

FIRSAT

10 aydır tutsak temiz kullanılmış 2017 model AB vatandaşı gazeteci

Askeri araç, silah ya da füzeyle takas kabul edilir

KLİŞE MAKİNESİ

Ölen ünlülerin arkasından itinayla klişeler sıralanır

HZ. NUH'TAN SATILIK

Su geçirmeyen, darbeye dayanıklı, garantili, faturalı cep telefonu

Mür: Dr.Yavuz Örnek

KAYIP

Parti lideri kimliğimi kaybettim. Hükümsüzdür. Devlet B.

AVRUPA BİRLİĞİ'NE

Kadrolu üye yerine sözleşmeli imtiyazlı ortak alınacak

KİRALIK TABİAT PARKI

- Göl manzaralı
- Yüksek kira getirili
- Otel imarlı
- Turizme açık
- Krediye uygun
- Projeli ruhsatlı
- Bugün al yarın inşaata başla

Müracaat: Bolu Belediyesi

SUDAN'DA

Türkiye'ye kiralık, uluslararası krize elverişli 133 bin metrekaare ada

DENEYİMLİ SATINALMA MÜDÜRÜ

Yurtdışından et, saman, füze, uçak, zeytinyağı alımı konusunda deneyimli, tam zamanlı çalışacak yönetici adayları arıyoruz

TEŞEKKÜR

İşimi, hayatımı, varlığımı, sahip olduğum her şeyi Sayın Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a

BORÇ BİLİRİM

■ BORÇ NEDENİYLE satılık ben yani kendim :(((

PREZANTABL

ÇATI ADAYI USTASI ARANMAKTADIR

ACELE

Yoğun iş temposu ve esnek ölüm saatlerine uyum sağlayabilecek işçiler

BOĞAZİÇİ ÖĞRENCİSİNE

Yerli ve millilik dersleri verilir

EFENDİSİNDEN

Libya'da çiftlik işlerine uygun satılık mülteciler

PARAMİLİTER

Çatışma arkadaşlarına ihtiyaç duymaktayız

SATILIK

Az kullanılmış, kelepir yol arkadaşları

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu: "Biz dünyayı negatif yönde ayırtırmaya çalışanlara karşı, zalim bir denge kurmaya çalışanlara karşı, dünyayı değiştirdik."

2022'de işsiz öğretmen sayısı 1 milyonu bulacak.

Normal şartlar altında bir buçuk yılda iki bin kişinin hayatını kaybettiği bir yer ancak bir savaş meydanı olabilir. Sıcak çatışmanın sürdüğü Suriye gibi ülkeler dışında yılda iki bin kişinin beklenmedik bir şekilde hayatını kaybetmesi normal olarak kabul edilemez. Ama **Yeni Türkiye'de** iki bin kişinin, OHAL'in yürürlükte olduğu süre içerisinde iş cinayetlerine kurban gittiğini görebilirsiniz. OHAL, her ne hikmetse kimseyi korumamakla birlikte iş cinayetlerini ikiye katlamıştır.

Normal şartlar altında bir dans grubu koreografisi, müziği ya da baştan aşağıya kendisi kötü olduğu için eleştirilebilir. Ama ne olursa olsun on beş yılda beş bin kere sahneye çıkıp dans etmiş bir topluluğa revü grubu muamelesi yaparak kıyafetlerini daha kapalı seçmesi için baskı yapmak ancak **Yeni Türkiye** gibi özgürlükleri kısıtlanan ülkelere hastır.

Normal şartlar altında dünyayı yorumlamakla yetinmek yerine onu değiştirmeye çalışmanın gerektiği nereden baksanız bir yüz elli yıldır felsefe çevrelerinde en çok konuşulan konuların başında gelir. Ama dünyada fırtınalar koparan bu iddiayı gerçekleştirmek ne mutlu ki ancak

Yeni Türkiye'ye nasip olmuş, **Yeni Türkiye'nin** kol bacak kırdırma heveslisi bakanları tarafından dünyayı değiştirdikleri açıklanmıştır. Bu da her değişikliğin pozitif olması gerektiğinin ve bazen **"bulduğun gibi bırak"** anlayışının ülke yönetimlerine de uyarlanması lâzım geldiğinin ispatı olarak felsefe tartışmalarına dev bir katkı sağlamıştır.

Normal şartlar altında bir üniversitenin başarısını uluslararası değerlendirmeler ve yayın endekslerindeki sıralaması, dünya çapında tanınırlığı, öğrenci, öğretim görevlisi ve eğitim üyelerine sağladığı özgürlük ve son olarak "İki net daha yapsaydım oradaydım, Ortaöğrenim başarı puanı olmasa girerdim," ve "Benim oğlan aslında girmemiş da boyu kısa diye almamışlar," gibi geyiklerin konusu olabilme potansiyeli belirler. Ama Türkiye'nin en önemli üniversitelerinden birinin başarısı konusunda kafalar karışıktır. Zira görünen o ki **Yeni Türkiye'de** üniversitelerin gelmesi beklenen yerle, TRT sansür dairesinde uygun bulunmayan sözcükleri zorla değiştirilen türkülerin ya da kıyafetlerine çeki düzen vermesi gereken dans gruplarının yeri arasında pek de bir fark yoktur.

nisan hakan

Yeni Sezon Netflix ve İndirmedenizle
(a.k.a HBO) dizileri

Zombi Kuşatmasında Aşk

Uzayın derinliklerinden gelen bir meteorun taşıdığı bir virüs kısa sürede bütün dünyayı etkisi altına alır ve dünyanın büyük çoğunluğu zombiye dönüşür. Ama zombiden zombiye fark vardır elbette. Old School, yavaş zombiler olduğu gibi yeni nesil hızlı zombiler de şehirlerin sokaklarında az sayıda zombileşmemiş insan için büyük tehlike yaratmaktadır. Tabii zombiliğe adım atan insanlar, geçmiş yaşamdaki alışkanlıklarından kolay kolay kurtulamamaktadır. Dolayısıyla en zararsız zombiler vegan ve vejetaryen zombilerdir. Bütün gün sokaklarda "Beyin beyiiii istiyorum," diye dolaşan diğer zombilerin aksine "Bitki kökünü, bitki kökü istiyorumuuu," diye gezmekte az sayıdaki zombileşmemiş insan tarafından kolayca avlanmaktadır. Diğer zombiler arasındaki en tehlikeli grup ise Canan Karatay liderliğinde zombiliğe devam eden tereyağ ve yumurta lobisidir. İnsanları sadece yemekle kalmayıp yemeden önce üzerlerine tereyağ sürmekte, masum insanları zeytinyağına bandırıp bandırıp yemektedirler. Ama can derdine düşen insanlık bunun da bir çaresini bulmuş, Canan Karatay liderliğindeki zombilerden korunmak amacıyla kendilerini şekere bulayarak, ortalıkta elma şekeri gibi dolaşmışlardır. Zombilerin kuşatmasında yaşam savaşı veren insanlar ve bu karanlığa bir umut ışığı gibi doğan bir aşkın öyküsü.

Arsızlığın Doruklarında

Kendi halinde bir yaşam süren İstanbul 186. Noteri'nin hayatı, bir gün bir umumi vekaletname vermek için gelen bir vatandaşın tam da noter vekaletnameyi incelerken ölmesiyle hareketlenir. Noteri şaşırtan, vekaletname verilen kişinin kendisi olmasıdır. Acaba bu beklenmedik yabancı ne diye durduk yere 186. Noter'e vekaletname vermeye kalkmıştır ve daha da önemlisi, kimdir bu adam? Ambulansın alıp götürdüğü sahipsiz cesedin ardından ölen adamı araştıran noter şahsın Kolombiya'dan Namibya'ya uzanan dev bir elmas ve kokain imparatorluğunu yürüttüğünü anlar. Evine gelen telefondaki esrareniz bir ses bu operasyonu artık kendisinin yönetmek zorunda olduğunu söyler. Sıradan bir insanın kendisini suç imparatoru olarak bulmasının ve telefondaki esrareniz sese duyduğu gizemli aşkın öyküsü.

O Yalanlar Boy Boy

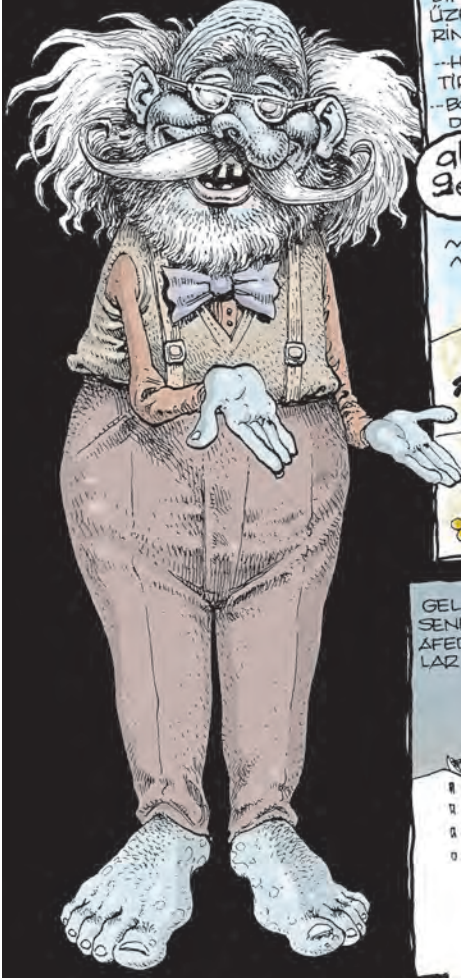
Zengin ailelerin tam zengin değil de tıpkı fakirlerin zenginleri hayal ettiği gibi yaşadığı bir muhite geçen, iktisadi gerçeklere meydan okuyan, entrika, drama ve heyecan dolu bir dizi. Muhitin ev kadınları birbirleriyle okula gönderdikleri çocukları ya da kendi başlarına ayakta kalabilmeleri için zekâdan yoksunmuşçasına ortalıkta dolanan koca kafalı kocaları üzerinden sidik yarıştıran fakir ama gururlu ya da o kadar fakir olmasa da gururlu gibi bir kadın aynı muhite taşınır. Dünyaca ünlü mimarların elinden çıkmış dekorasyonlarıyla içini titretecek evlerin, ünlü terzilerin hazırladıkları haute couture kıyafetlerle bakkala çakkala giden sıfır beden üç çocuk annelerinin resmi geçidi niteliğindeki dizi, bir karakolda Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'ndan hiç haberi olmayan polisler tarafından sorgulanan ve niye aynı mahallede oturduğuna bir türlü cevap bulamadığımız insanların ifadeleriyle bölüm bölüm flashback'ler hâlinde ilerler. Yapımcısının "Oğlum biz zenginler öyle yaşamıyoruz lan, keriz miyiz?" diye uyaradığı dizi imkansız üçgenler arasına sıkışmış ikisi de dik açılı aşklarının öyküsü.

YERALTI ÖYKÜLERİ

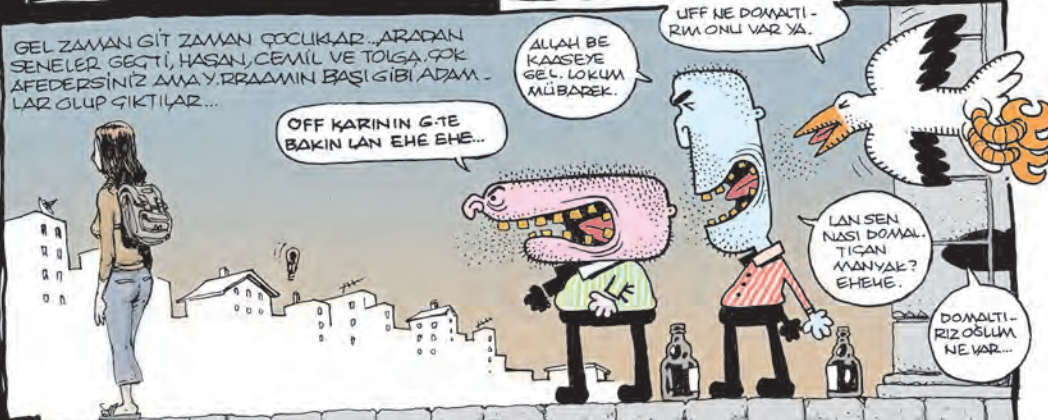
ERSİN
KARABULUT

Çocuklara hikayeler

merhaba...Bu sıcaak hikayemizde sevgili çocuklar, sizlere üç sıkı dosttan bahsedicem...Bunlardan ikisi Hasan ve Cemil, aynı mahallede doğmuş, okul çağına gelene kadar çoktan iki iyi arkadaş olmuşlardı bile...

CEMİL'İN KÜÇÜK DAYISI ÜNİVERSİTE MEZUNU, KÜLTÜRLÜ, ENTELEKTÜEL SAYILABİLİR BİRİYDİ...ARA ARA CEMİL'LERİ ZİYARETE GELİRDİ ANKARA'DAN... ENİŞTİ KERİM BEY'LE PEK ANLAŞAMAZLARDI GERÇİ YA, ABLASI VE YEGENİNİN HATIRINA GELMİŞKEN BİR İKİ GECE KALMAMAZLIK DA ETMEZDİ YİNE DE...

...SENELER CEMİL'İN BABASINI DA ÇOK DEĞİŞTİRMİŞTİ...OĞLUNU ADAM EDEMEDİĞİ İÇİN ÇOK PİŞMAN OLDU...GERÇEKTEN DE TAM Bİ İPNE OĞLU İPNE OLMUŞTU CEMİL...HASAN'I SORUÇAK OLURSANIZ, ONUN DURUMU DA PEK FARKLI SAYILMAZDI...TAA KI O ÖĞRENTİ MANİ TAYLA TANİŞANA KADAR...

VE SEVGİLİ ÇOCUKLAR, ARADAN ZAMAN GEÇ-TİKÇE NE OLDU BİLİN BAKALIM...

DEVAMI ARKA SAYFADA

Karakolda Ayna Var

Her bölümü ayrı bir heyecan kasırgası olan Karakolda Ayna Var, modern toplumun her gün yüzleştiği çelişkileri, sonunu başından tahmin etseniz de şok edici hikayelerle işliyor. Myspace hesabından vazgeçmediği için arkadaş grubundan dışlanan bir obuacı, sonunda klon olduğu ortaya çıkacak aşırı sevecen bir annenin dramı, kariyerde ilerlemenin LinkedIn'deki zeka testlerini çözmeye bağlı olduğu bir şirketin arka planı, dillerin ortadan kaybolduğu ve

sadece emojiyle konuşulan bir geleceğin karanlığı... Karakolda Ayna Var bütün bölümleri arka arkaya izlenip kendi hayatımızı sorgulamamıza neden olacak bir modern toplum eleştirisi ve sentetik bir aşkın öyküsü.

Ahmet'in 13 sırrı

Problemleri ve içine kapanık bir lise öğrencisi olan Ahmet bir gün ansızın ortadan kaybolmuş, geride kalan sınıf arkadaşlarından ikisi, daha önce hiç umursamadıkları bu genç oğlanın hayatını bok varmış

gibi araştırmaya başlamıştır. Facebook hesabındaki ipuçlarından yola çıkarak buldukları bir defterde Ahmet'in önemli bir sırrını açıkladığını görürler biz de keriz gibi flashback'lerle Ahmet'in sırrını izleriz. Dizi standardı 13 bölüm olduğu için her bölümde ayrı bir sırrı flashback'lerle izler sonunda da normalde "Ya bırak otuzbirci hiyarın tekiymiş," dememiz gerekirken Ahmet için üzüldürüz. Başta da üzülebiliriz aslında, neticede çocuk kaybolmuş falan. Kendi hâlinde bir lise öğrencisinin şaşırtıcı sırları ve umutsuz bir aşkın öyküsü.

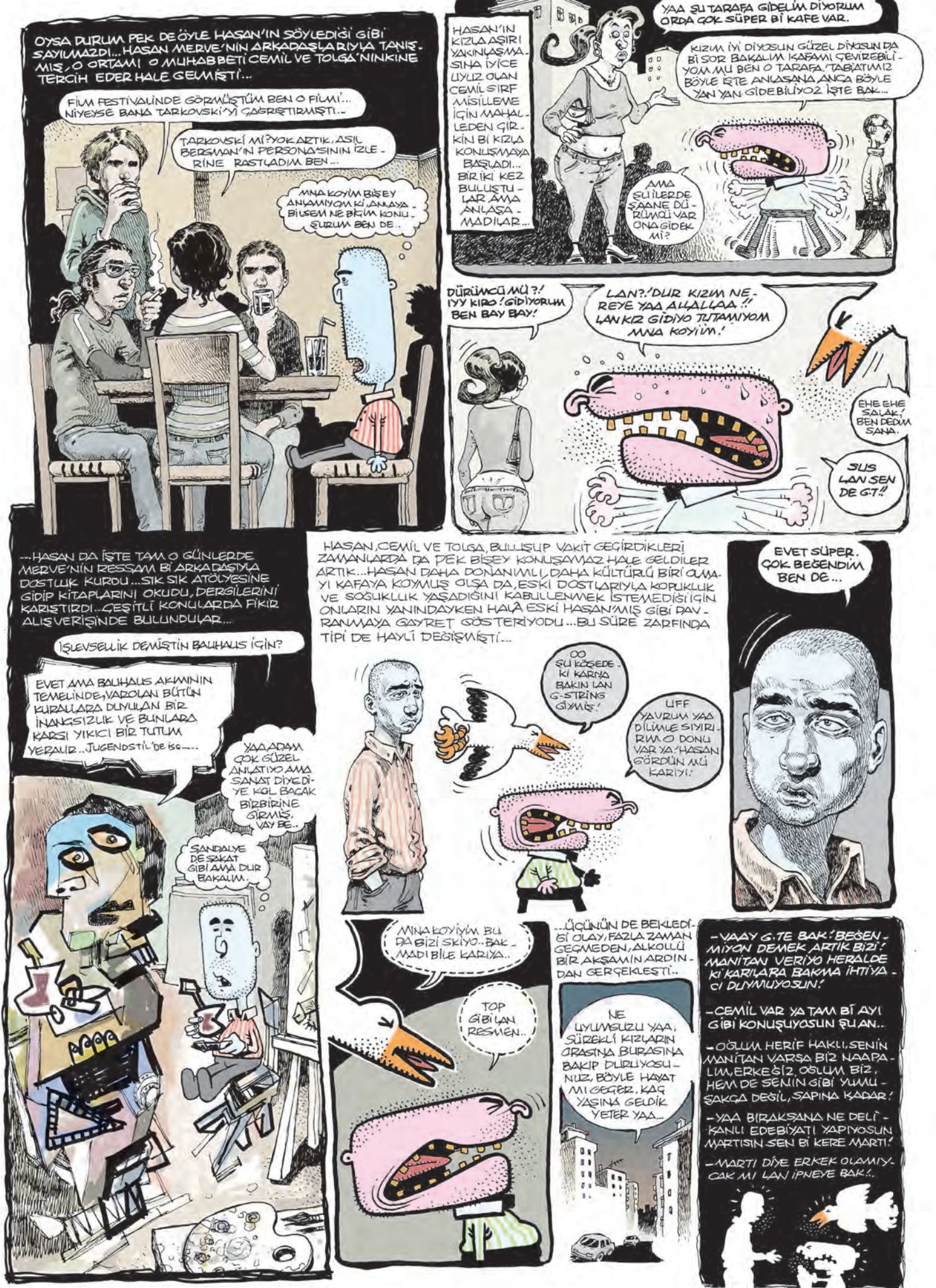
Merhaba.

Durum buğdayı ile durum bu dayı aynı şey. **-Erkan Yazıcı-**

"Nasıl" diye sordum geçen Özlem'ime, "değilim" diye cevap verdi.

Tankut Ağabey o gün, ekranı kesinlikle hiçbir şekilde dokunmatik olmayan, kimsenin caydıramadığı dev tuşlu telefonunu çıkarıvermişti demek öyle cebinden. O telefon ki hiçbir zaman boş çıkmaz o cepten. Beni arıyordu. Nasıl heyecanlandım, anlatamam. "Bambu mu yoksa yine" dedim içimden. Heyecandan elim ayağıma dolandı, yanlışlıkla meşgule düşürdüm. "Eyyah" dedim "ben ne yaptım". Avcumun içini alnıma vurdum. Alnımdan "çap" diye ses geldi. Yeniden aradı. Doğru yere dokunmak için büyük çaba harcadım ve telefonu açtım. Son zamanlarda hiçbir şeye böyle büyük odaklanmamıştım. "Bisiklete mi biniyorsun" diye sordu. Babacandı sesinin tonu. Ben tam cevap verip özürlerimi sunacakken, ciddileşti birden. "Bambu abajur istiyor musun çocuk" dedi bana. "Almazsan atacığım" dedi sonra da. "İsterim tabii Tankut Ağabey" dedim, "bambu istemez mi hiç, bambu bu, başka bir şeye benzemez ki bambu" dedim. O kadar çok "bambu" dedim ki, bir an, ömrümün sonuna kadar "bambu" diyeceğim sandım. "Tekneye gel" dedi, kapattı telefonu. Hemen gittim tekneye. Sadece hafta sonları giydiği, açık kahverengi deri montu, içine yakıştırdığı krem rengi, döneminin zenginliğini gösteren kaşmir boğazlı kazağı ile oturuyordu öyle teknesinde. Gerçi şimdi daha da zengin, sanırım Tankut Ağabey'in zenginliğinin sınırı yok, daha da zengin şimdi, ama yine de döneminin zenginliğini göstermekten asla geri kalmıyor, döneminin zenginliğini göstermeyi ayrı seviyor. Masaya itina ile koyduğu bambu abajur'a ve yanında duran kemik gözlük'e bakıp anlatmaya başladı. "Ne zamandır sana verecektim bunları, eve koyarsın abajuru, mis gibi bambu, hakiki Sakarya Bambusu, bizim Turgay Bey'ler vardı, Kartal'da belediye plajını işletirlerdi, onların hediyesi, Bülent Ersoy'lar Nil Burak'lar çıkardı hep orada, ne giderdik zamanında, şimdi oralar hep sahil yolu oldu, doldurdular öyle, ciğerim burkuluyor gördükçe, gözlük de Beyoğlu'nda büyük gıda toptancısı Nafiz Bey'ler vardı, onun hediyesi, şimdi ganyan bayileri var, onlarca, multimilyoner, büyük iş adamı, doksan beş'ten beri duruyordu tekne, bir yerde lazım olur sana bu gözlük, al bunu da" diyerek gülümsedi öyle. Uzun çenesi biraz daha uzadı sanki. "Ha bir de paspas var, bunu da Rodos'tan almıştım, hiç kullanmadım duruyor öyle" diyerek onu da uzatıverdi koltuğumun altına doğru. Yarı rulo halindeydi paspas, koltuğumun altına da tam oturmadı aslında. Sonra da anlatmaya devam etti. Çocukken hep uçan paspas'ı olsun istemiş. Halı gereksiz büyümüş. Park ettiği yerde sıkıntı olurmuş halı. Ama paspas öyle miymiş. Paspas iyimmiş. Kaykay gibi kullanacakmışın ama. Ayakta. Yolcu etti sonra beni Tankut Ağabey. Koltuğumun altında eğreti duran kokuşmuş bir paspas, elimde bambusunu güvelerin yediği abajur, kafamda doksan beş model, kemiği sararmış gözlük, kalabalığa karıştım sonra öyle.

Geçenlerde de telefonum çaldı. Bisikletimle Çengelköy'deydim. Çengelköy'de ikileme düştüm. Tantuni mi yemeliydim, yoksa ciğer mi. Bazen de böyle. Aslında ciğere hep biraz daha yakındım. Fakat tam da tantunicinin önündeydim. Ama yine de aslında ciğer alacak gibiydim. Nasıl oldu bilmiyorum, tantuniye girdim. İçeride gençten bir çocuk var. Daha önce de bu tantuniciden tantuni almıştım ve içeride yine bu arkadaş vardı. "Üç çeyrek tantuni oluyor mu ki acaba" diye sordum. Çünkü açlık derecem tam olarak o derecedeydi. Yarım ekmek tantuniyle doymazdım, tam ekmek tantuni ise hiç olmazdı. "Olmuyor öyle" dedi çocuk. "Öyleyse yarım olsun, doymuyorum ama olsun" dedim. "İçine biraz bol tantuni koyayım öyleyse" dedi. İnanılmaz saçma bir muhabbetin içindeydim. "E öyle olsun madem" dedim. O ara telefon geldi. Bel çantamdan telefonumu çıkardım ve boş insan eyledim telefonda. Ararlar bazen beni. Ara ara boş insanlar ararlar; boş muhabbet kovalarlar. Tantunim hazır oldu, o ara telefonu bir yere koydum ama nereye koydum hiç bilmiyorum, tantuniyi aldım, içine tuz kattım, tantuniciden çıktım. Yirmi metre ilerideki Erol ağabeyin çay

DEVAMI 14. SAYFADA

oçağına gittim. Çay içiyor, tantuni yiyordum. Elim bel çantama gitti, telefonuma. Telefonum yok. Bütün ceplerimi kontrol ettim, a-ah, yok. Tantuniye gittim. "Buraya bırakmış olabilir miyim acaba telefonumu" dedim, orada da yok. Kamera görüntülerini istedim. Patron şehir dışındaymış, onunla konuştum. Bir saat içinde bakıp geri döneceğini söyledi patron. Manav vardı arada, önünde düşürmüş olabilir miyim acaba diye yerleri kontrol ettim, yok. Telefoncuya gidip hattımı dondurdum. Bisikletime atladığım gibi

eve gittim. Tüm sosyal medya, ıvır zıvır ne varsa şifrelerimi değiştirdim evde bilgisayar başında. Sonra tantunici patronu aradım kız kardeşimin telefonundan. Sol üst eşofman cebime koymuşum telefonu, öyle çıkışım dükkandan. Görüntüyü de gönderdi. Hep iPhone 7 kırmızı'yı almak istiyordum zaten, gittim onu aldım. Hattım açılır açılmaz biri aradı. Telefonum manavda çalışan bir ağabeydeymiş, kendisi de onun oğluymuş. Teşekkür ettim, ertesi gün gidip çalışıldığını düşündüğüm telefonumu aldım.

Ama aslında çalınmış zaten. Detayını vermeyeceğim, bir başkası çalmış, o da ortaya çıkmış, ona da yol vermişler işten. Olaylar böyle. Bu hafta çok olaylar oldu kendi içinde.

Hoşça kal.

"İlahiyya"
11 Ocak Perşembe / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
13 Ocak Cumartesi / Karaköy İkincikat Loft Performance / Saat: 22.30
/ bilgi: 0545 462 45 28
14 Ocak Pazar / Kadıköy Bahane Kültür Salon / Saat: 19.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

**"kendimi
durduracak
değilim"**

Fırat Budacı

Balık sevmeyeni, "sen daha hayatı bilmiyorsun" anlamında manalı manalı gülümseyerek köşeye sıkıştırın. Masaya sizin balığının, onun köftesi geldiğinde her zamankinden daha büyük bir görkemle, yanak göz demeden girişin önünüzdekine. Onu köftenin kuruluşuyla baş başa bırakın. Bir balığı değil, bir kültürü, bir tarihi, bir şehri hatta bir şairi yediğinizi hissettirmeye çalışın. Balık sevenin sevmeyen üzerindeki zulmü genetik bir mirastır. Unutmayın, o kuru köfte, siz hayatsınız, tadını çıkarın.

Karşınızda sizin gibi balık seven biri varsa işiniz biraz daha zor. Farklılık yaratmak için balığı bilgisizle beraber yemelisiniz. Mesela, aniden "Denizlerin kraliçesi lüferdir," diyebilirsiniz. Ya da karşınızdaki balıksever, eylül ayında hamsi istemişse, "Havalara soğumadan hamsi yenmez, yağsız olur şimdi," diyebilirsiniz. Karşınızdaki, "Valla ben geçen hafta yedim, gayet güzeldi," derse, "mümkün değil" anlamında kaşlarınızı kaldırın. Yine de ısrar ederse, atlayın Boğaz'ın sularına, ellerinizi iki yanda sulara çap çap vururken, "Bu su daha so-ğu-ma-dı!" diye bağırın. Sonra aniden dalın. Orada, 20 metre aşağıda ağzındaki rakıyı gargara yapan, kalın gözlüklü bir adamla karşılaşacaksınız. İsmi Aydın Boysan'dır. Öpün o muhabbetli yanakları. Söz konusu balıkla, inanın sizi hiçbir şey tutamaz. Sakın çekinmeyin. Nefesiniz tükeninceye kadar muhabbet edin.

Boyle bir gece geçireceğim hiç aklıma gelmezdi. Sürekli balıklardan konuşuyorduk. Kara hayatına dair (iş, kadınlar, askerlik anıları, lise yılları) en ufak bir girişimimiz yoktu. Denizin kıyısında değil altında içiyor gibiydik. Önümüzdeki balığı yemek yetmiyordu sanki, üstüne bir de şu an masada

AV YASAĞI KALKTI

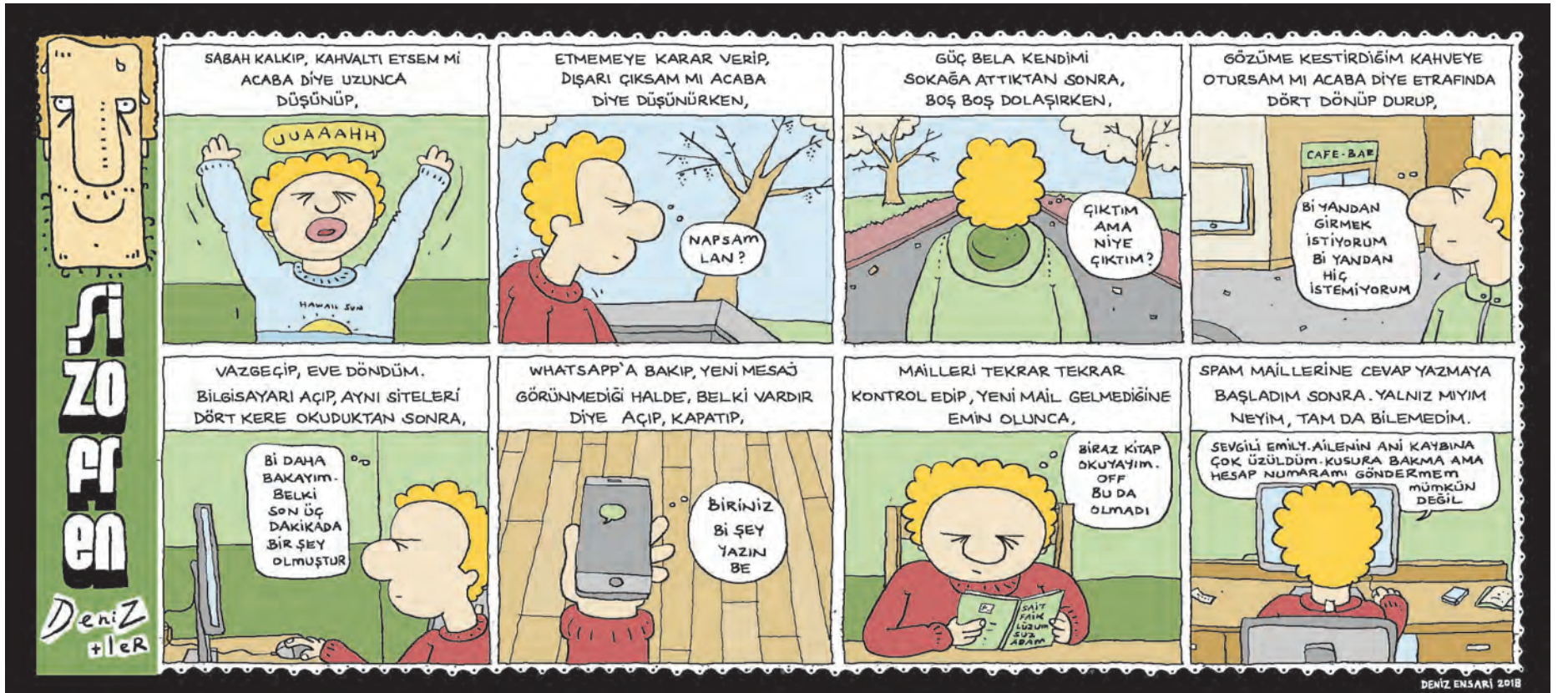
Hayattan keyif alan ve keyif veren, anlattıkları ilgiyle dinlenen, sözleri birer hayat dersi gibi kafa sallatan, aranan, özlenilen, özenilen, anıları masalara yayılan bir insan olmak istiyorsanız, ihtiyacınız olan tek şey balık. Yapmanız gereken, balık yemek, balığı övmek, balığı bilmek ve etrafınıza zorla balık yedirmek. İşe, balık sevmeyen ergenleri küçümsemekle başlayın.

olmayan türlerden konuşuyorduk. Karşımdaki adam, sinarit, kofana, mırmır gibi az bilinen balık türleriyle muhabbetimizi bir tür su ürünleri dersine dönüştürmüştü. Balığı severim, ama bu kadarına alışık değildim. "Hiç kaya barbunu yedin mi?" diye sordu. "Yok," deyince gözlerini hayretle açarak, "Yemedin mi? Yazık lan, sen hiç balık yememişsin oğlum," dedi. "Doğrudur," diyerek kavuna uzandığım an, "Kavun, rakının mezesi değildir aslında," dedi. Ardından gözünü bardağıma kaydırıp eliyle işaret ederek, "Ve aslında (ve aslında mı?) rakı soğuk içilir, ekstra buz atılmaz," dedi. Ağzımda kavun, rakı bardağımda buzla büyük yanlışların içinde debelenirken, bir zamanlar her okul çıkışında sucuklu tost yediğim lise arkadaşımın nasıl bu hale geldiğini düşündüm. Görüşmediğimiz yıllarda, "hangi balık hangi mevsimde yenir" tablosunu parmaklarını kapata kapata ezberlemiş, eski adamlardan meyhaneciler almış ve artık hazır olduğunda buluşmak için beni aramış gibiydi. En son sucuklu tostta bıraktığım bu adam, balıkları yanaklarından öpe öpe, rakıları gelenekten süze süze bir çeşit Aydın Boysan efekti yaratarak beni etkilemeye çalışıyordu. Vakit ilerledikçe üst üste gelen bilgilerle masada hareket edemez hale geldim. Tuvalete gitmek için ayağa kalksam, sanki engelleyecek gibiydi: "Tuvalete kasımda gidilir, istiyosan git, ama şimdi pek tadı olmaz."

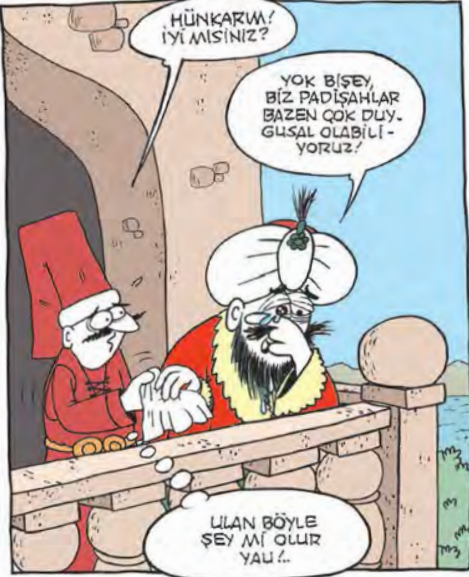

Tuvalet dönüşü, kaliteli lakerdanın torikten yapıldığı bilgisinden sonra bir süre sustuk. Galiba hayalindeki geniş muhabbet, benim yetersizliğim yüzünden gittikçe şiddetini kaybediyordu. Kafamda boşluğu dolduracak, ortama uygun bir şeyler aradım, ama aklıma bir zamanlar Bülent Ersoy'un Popstar Alaturka stüdyosuna hamsi getirtmesi dışında bir şey gelmedi. Bir iki dakika sonra, "Geçen Pazar mırları fırına yatırdım," diyerek suskunluğu bozan o oldu. Mırlanın bir balık olduğunu hissetmiştim, ama bir an tepki veremedim. "Mırları fırına yatırmak" bütün gece boyunca duyduğum en garip balık haberi idi. Bir balığın pişirilmesi haberinin ötesinde, üstünü örtmek, yanaklarından öpmek, bir süre onu yatarken seyretmek gibi daha insani duygular uyandırdı bende. Belki işin içinde fırın olmasa, mırları her gece yatırırdım.

öptüğü çocuğuna taktığı sevimli bir isim olarak algılayabilirdim. Mırlanın bir balık olduğunu kesinleyen cümle gecikmedi: "Fırına yatırmadan önce karnına biraz soğan ve bir dal biberiye serdim, 180 derecede 45 dakika, lokum oldu lokum." "Vay be!" diyerek rakıyı diktim. "Oğlum napıyosun? Rakıyı boğazında dolandırıp yavaşça göndereceksin yemek borusuna," diyerek bir uyarı daha gönderdi. Mırlan'a baktım. Anlatmaya devam ediyordu. Ağzı, karaya çıkarılınca nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Gözlük camları kalınlaşmaya ve ardından metal gözlük çerçevesi siyaha dönüşerek büyümeye başladı. Gittikçe yaşlanıyordu. Kafamı Boğaz'a çevirdim. Yavaş yavaş ayağa kalktım. Masamın dayandığı alçak duvarın üzerine çıktım. İki koluma yana açtım ve "Vira bismillah!" deyip atladım. Su çok soğuktu. Dibe doğru ilerlerken "Ooo hamsiler yağlanıyordu," diye düşündüm. Bir istavrit sürüsünü yararak ("Hepinizi tavada görmek istiyorum!") ilerlemeye ettim. Lüferlere, lüfer olamadan yakalanan zavallı çinekoğulları selam verdim. Dibe doğru ilerlerken hedefimi görünce bir kılıç balığı gibi hızlandım. Yanına ulaşır ulaşmaz yakasına yapışarak, "Naptın sen arkadaşşıma?" diye bağırardım. Aydın Boysan, hipertetrobu yüzünden devleşen balık gözleriyle bana baktı. Sonra ne dediğimi anlamış gibi kahkaha atmaya başladı. Güldükçe ağzından çıkan onlarca sinarit yavrusu denize yayılıyordu. Kahkahası gittikçe şiddetlendi. Boğazından beyaz bir sıvı yükseldiğini gördüm. Rakı oluk gibi denize akmaya başladı. Bir anda etrafımız bembeyaz oldu. Gevşemeye başladım, beni etkisi altına alıyordu, fakat amacımdan sapmak istemiyordum. Yayılan dudaklarını toparlayıp, "Dur artık!" diye bağırardım. Gülmeyi bırakınca fırsattan istifade devam ettim: "Senin yüzünden etraf rakıya buz atılmaz, diyen adamlarla doldu. Senin yüzünden ağız tadıyla kavun yiyemez olduk. Senin yüzünden 2 dakka bitecek anılar 20 dakka yayıldı. Yukarıda saatlerdir taklidinle uğraşıyorum. Neyin peşindesin sen?" Yüzüme baktı, sonra dudaklarını yalayıp "Bak evladım," diyerek bir anısını anlatmaya başladı. "Anlatma!" dedim. Sustu. "Yürü çıkıyoruz!" diyerek yukarı doğru sürüklemeye başladım. Rumelihisarı kıyısından karaya çıktık. Derhal Rumelihisarı'nın tarihini anlatmaya başladı. Dinlemedim. Zorla taksiye bindirmeye çalışırken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Eve," dedim. "Güzelce yıkayıp yatırıcam seni, bunu herkese yapmam, ama sevdim seni."

İLKER ALTUNGÖK

Furkan Özçoban

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Günaydın geceyarısı"

Emily Dickinson

Köprü üzerinde ilerlerken ilerlerken birden alev alan, içi ateşlerle, korlarla dolu otobüsler. Biraz o şekil; ışıltı ışıltı alev alev yana yana ilerleyip sonra tekrar normale dönüyorlar. Kırmızı kırmızı. Demek batmakta olan güneşin son kırıntıları oralarından hâlâ. Akşamın sisli dumanlı soluk mavileri, morlar. Yerleşiyor. Yeni geçenler alevsiz malevsiz düz artık. Akşam.

Amerika'lı şair 1830/1886 Emily Dickinson

Evin içinde çok çok eski Hint şarkıları. Dönüp duruyorlar. Üst üste, sürekli. Mütemadiyen. Bila fasıla. Epeydir sadece Hint şarkıları, Hint filmleri. Sadece onlar. Bollywood değil ama. O vakitler Bollywood denilmiyordu henüz. Ellilerin, altmışların filmleri. Siyah beyaz olanlar. Bu yeniler; onlar da meraklısı için güzel. Ama fazla gösterişliler. (bana) Eskiler bambaşka. Neredeyse o dönemin bütün filmlerinin şarkılarını seslendiren eşsiz Mohammed Rafi (1924/1980). -ister 60 yaşında adam söylüyor olsun, ister 16 yaşında bir delikanlı, hepsinde ses onun- Gelmiş geçmiş en büyük, en büyüleyici ses. Bir daha öyle bir ses gelir mi bilmiyorum. Efsunlu bir iksir gibi insanın kanının içine yayılıyor. Şarkısını sevdiğim filmin kendisini de merak edip bulup seyrediyorum sonra. Altyazısız maltyazısız. Tekrar tekrar. Tek bir kelime dahi anlamadan. Bir bebek olsaydım şakır şakır Hintçe konuşuyor olurum herhalde şimdi. O kadar çok seyrettim. Ama bu kafayla olmuyor işte. Dünyanın tortusuyla tıklım tıklım. Evet'i, Hayır'ı olsun öğrenmişliğim yok. (Şu an çalan şarkı: "Sou Bar Janam Lenge" - "dinliyorsun dinliyorsun ama, anana mı küfrediyor babana mı, haberin yok" derlerdi eskiden-- Büyük Rafi söylüyor. "Ustaadon Ke Ustad" adlı 1963 yapımı film. Mutlaka dinlemeli meraklısı-Karagözlü kız ıssız bi arazide, epey yüksekçe bir şelalenin uçurumunun önünde. Hava kararıyor. Dağlar kararıyor. Çağlaya çağlaya kayalara çarpa çarpa çılgın gibi akan, çırpınan sular. Kız aşağılara bakıyor. Atlayacak mı? Bir karar vermeye mi çalışıyor? Derin nefesler ala ala. Gergin, endişeli. Dalıp dalıp gidiyor. Bir dakika. O uzakta kayanın üzerinde oturan gölge sevgilisi mi? O mu? Bir umut? Hayalmiş. Birden yok oluyor gölge-)

"O eski şarkılar daha güzeldi" Denir ya hani. Çok gençken bile aynısını düşünürdüm. (yazar büyümüş de küçülmüş) Söyledim de o cümleyi. Bence de öyleydi. Hak verirdim. "Beatles gibisi geldi mi işte, yok hani nerde? Bırak allaşkına" Falan gibisinden bi şeyler deyip dururdum. Deyip durdum da. Yalnız bi keresinde tuhaf bir şey olmuştu. Bir kitapta da tıpkısına rastlayınca afallamıştım. O aynı cümlemin. (J.J.Rousseau "Yalnız Gezerin Düşleri"

Bir tür biyografi olan o kitapta (yazar yaşlanmıştır, insanlardan iyice uzaklaşmış, kırlara çekilmiş, bütün ilgisini bitki türlerine falan yöneltmiştir) eski günlerinden söz ederken: "...şimdikilerden kesinlikle daha güzel olan eski şarkıları söyler" Ne? Nasıl yani? Bi dakika. "şimdikilerden kesinlikle daha güzel" mi? "Kesinlikle"? Ben Fransız şarkılarını da seviyordum zaten. Eskilerini hem. (Brel, Aznavur, Piaf, Ferrat, Trenet, falan) Onlar kötü mü? Ne kadar eski şarkılar daha güzel? 1782 o kitabın yayımlanış tarihi. 1600'lerin şarkılarını mı dinleyeceğiz? Onlar mı daha güzel? Birden anlamıştım ki; hepsi laf ı güzaf. Demek herkes öyle demiş. Hiçbir

Mohammed Rafi

sahiciliği yok. Gerçi hâlâ "eski şarkılar daha güzel" diyorum ben. Olsun. Madem öyle denmiş gelmiş. Adet bozulmasın. Karşı pencerelerde ışıklar yandı. Artık hiçbir pencerede o yanıp sönen minik ışıklar, yılbaşı süsleri, çamlar falan yok. Bir iki gün öncesine kadar hâlâ vardı. Tek tük de olsa. Belki bir çocuk ağladı: "kaldırmayın" Eski Balat'ın, Fener'in o pamuklardan yapılmış kar

sahneleri de öyle olurdu. Rum, Ermeni kırtasiyecilerin vitrinleri o sahneler. Kıyamaz hemen kaldırmazlar, yılbaşından sonra da daha bir hafta kadar kalırdı o vitrinler. Geçerken bakar bu gün de duruyor diye sevinirdim. O misinaya yapıştırma minik pamuklardan olma havada duran (güya yağıyor) karlara. Sonra sadede gelinir. Her şey kendi rutinine döner. Sadece ilkokul defterimize tarih yazarken şaşırp, o yeni rakamı hatırlayıp da değiştirirken duyduğunuz küçük heyecan kalır. O da bir zaman sonra geçip giderdi. Eski şarkılar daha mı güzeldi? O bir illüzyon olsa da, eski zamanlar (çok çok eski zamanlar değil ama) daha güzeldi. Bu kesin. Eski Hindistan bile. O da daha güzeldi. Yeni Okudum o bölgenin bakanı "Taç Mahal bizim kültürümüze ait değil" diye Tac Mahal'i turizm broşürlerinden çıkartma kararı almış. Dünyanın yedi harikasından biri sayılan Hindistan'ın sembolü Tac Mahal'den söz ediyor. Kültürel ırkçılık işte. Dünyanın her yerinde ırkçı, yabancı düşmanı partiler yükselişte. Büyük Gandhi'nin memleketinde oluyor bunlar. Varın hesap edin. Gandhi bunları görse o elinden düşmeyen asası ile kovalardı. Büyük düşünürümüz Cemil Meriç'den bir alıntıyla bitireyim yazıyı: "O ülke düşünce hürriyetinin vatanıdır... Hint'ten tesamuhu öğrendim, düşüncenin gökkuşağını bütün renkleriyle sevmeyi öğrendim. Peşin hükümlerin mahpesinden kaçmayı, hakikatin çeşitli yönlerine eğilmeyi, hayatın her tecellisine saygı beslemeyi öğrendim. 'Hint', bir çağrıdır, güzele, sonsuza, hoşgörüyü çağrı" ("Kırk

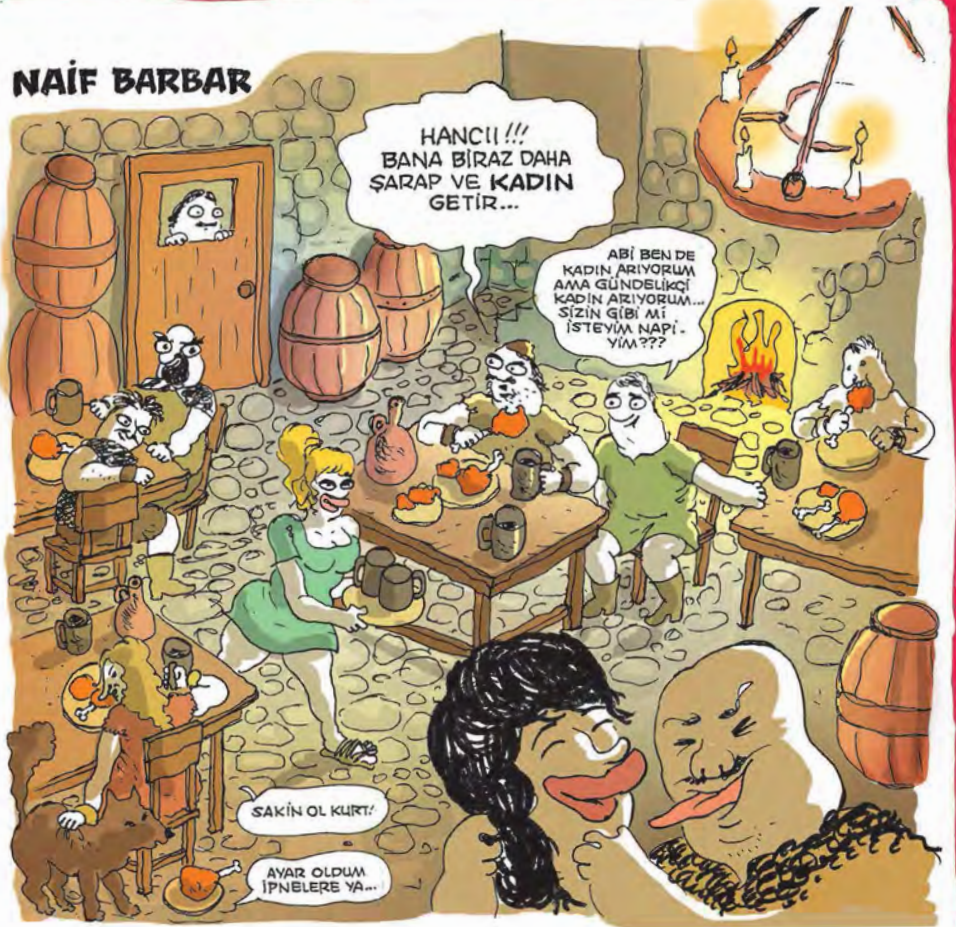

Ambar's.451)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

NAİF BARBAR

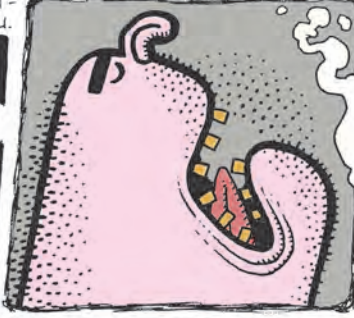

• Dünyayı yok etmeye çalışan BİLİM ADAMI kıskıvrak yakalandı...

BİR SÜRE HİGBİŞEY OLMAMIS GİBİ DAVRANAN CEMİL VE TOLGA'NIN KEYFİ İYİDEN İYİYE KAĞMIŞTI... BÜTÜN GÜNÜ NERDEYSE TEK KELİME ETMEDEN GEÇİRİP HAVA KARA RINÇA ERKENDEN AYRILIP EVLERE DAĞLIYOLARDI... CEMİL, TOLGA'YA GAKTIRMAMA YA GALİSİ DA, ASLINDA FAZLAÇA MUTSUZDU... HER AKŞAM YATAGINA UZANIP UYUYAKALANA DEK SAATLERCE OLANI BİTENİ DÜŞÜNÜYO, DURUM TAHLİLİ YAPIP HAYATINI SÖRGÜLÜYÜDÜ.

..ANNESİ, BABASI, DAVISI VE HATTA BÜTÜN AKRABALAR CEMİL'DEKİ BU DEĞİŞİME ÇOK SEVİNDİLER..ESKİ YATAK KALDIRILDI, YERİNE ÇOK RA-HAT Bİ YATAK ALINDI... ..DURUMDAN MEMNUN OLMAYAN TEK KİŞİ VARDI... O DA TOLGA... ARTIK İKİ ARKADAŞINDAN DA HAYIR GELMEYECEĞİNİ ANLAYINCA BİR SÜRE TEK TABANCA TAKILMAYI DE-NEDİ... FAKAT O DA ANCAK ÖNÜ VE ARKASINDAKİ BESİNLERE ULAŞABI-LEN Bİ TABİATA SAHIPTI... OYSA Dİ-GER MARTILAR ARKALARDAKİ BALIKLARI LÜPETİP DURUYOLARDI...

UYKUSUZ DUVAR TAKVİMLERİ

ÇIKTI! TÜM TÜRKİYE'DE!

UYKUSUZ dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd.: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun,
Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şeyki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yıldız
Ofis Sorumlusu: Selami Yamac

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN** 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız: Garanti Bankası
TL: TR59 0006 2000 0680 0060 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

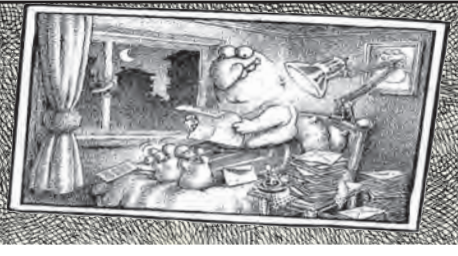
Haftalık Mizah Dergisi | 11 Ocak 2018 | Sayı: 541

● Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır

gelen kutusu

Erhan GÜNEŞ

Caner DAĞLI

MÜZİKAL

...VE PERDEEE.

